

Nagy Dóra-Anna

KENYÉR

szárazak a térdeim és csíkos a bőröm
alsóneműben is csak olyan vagyok mint bárki más
te így is szeretsz
váratok magamra enyém a figyelem
és azt hiszem ez a javamra van
pedig nem mert
te így is szeretsz
a hajam egyenes levágatom így is egyenes vagy még az sem csak
valamilyen
te így is szeretsz
kifolyik belőlem a káosz az öledbe öntöm neked meg fáj a hasad tőle
sokat fáj a hasad
de így is szeretsz
a lényemmel dobállak ahelyett hogy a kezedbe adnám néha egyet
koppan aztán semmi
te így is szeretsz
belemenekülök a betűkbe azt hiszem miattad amúgy magam elől az
ürességemből táplálkozom
te így is szeretsz
azt hiszem ez kijár nekem is meg mindenkinek a mindennapi kenyér
az enyém te vagy vakon fogyasztalak
te így is szeretsz

EGY MEG EGY TÖRTÉNETE

festékből káosz
ébredlétből álom
te nem látsz ki belőle
cukorfolyókat dugítasz el és ártatlanra mos a fény
után belefogysz a sötétbe mint a hold és nem érted hogy hozzád beszélek

a szemeidben felismerem magam
kopárból virágzás
bénulásból mozdulat
szappanból buborék
megpróbálom megenni a napot és a szemeimen kiengedni a földközi
tengert
egyszerre
kiáslak a földből
aztán mindent megnyerek csak egyetlen mosolyodat nem
odanyújtom a szép részeimet de te inkább arrébb gurulsz
színekről vélekedünk és szavakról
mennyi puha butaság
rólunk van szó
egy meg egyből
mindig nulla lesz
álomból ébrenlét
édesből íztelen
szorításból engedés
zenéből csend
törvényszerűségek
elonsz majd rohansz és most felhőkön hasalsz
a gondolatodba kapaszkodok de novemberi levéllé szárad a szívem
ordítok és torkomra tapad a csend
érezni veszélyes
felébredni maga a halál
felhőből zápor
a tehetetlenség tejfoga benne maradt a húsonban
és csak a te kezeddal lehet kiszedni
kertemből sivatag
egyetlen szemvillanásoddal kiközösítesz
ragyogásból szürkület
selyemből tövisek
belőlem torzkép
belőled utazó
és addig kerülsz
amíg egyszer csak ugyanoda érkezünk
a kerítésen egyensúlyozó macskát nézzük

és pontosan ugyanarra gondolunk
kiterített törölközők gőzölögnek a déli nap méltóságában
újra megpróbálom
hazamegyek
és megijedek a számtól
a szememtől
a kezemtől
még az is fülig ér ami nem ér semeddig
mert ez nekem januárból június
kaktuszból gyógynövény
békéből káosz
hiába is próbálkoznék
te vagy az olvadáspontom
te vagy az inspiráció
te vagy az és ott ropog az igazság a talpad alatt
bármerre lépsz
bármire gondolsz
belőled történelem
belőlem kémia
rabokból ösztön
belőled karok
belőlem ajkak
és vége
a berlini fal lebontása ehhez képest semmi
kilenctizenegy a szívemhez képest semmi
a racionalitás elsodródik pár dimenzióval arrébb
a szereteten pedig megjelennek a harapásnyomok
a derekamtól fogva kicsavarsz
aztán vége
fehér zaj dübörög valahol hátul
az ég kiürül
és ami marad
az kettőből pontosan
egy
fél sem
kettőnkől semmi

VIHAR VOLT

isten sírva kacagott rajtunk
ahogy jöttünk haza
és szembeömlött velünk több hektoliter
esővíz
így folyt le a valóság az arcunkon
meg csordogált a nevetőráncainkban
minden egyes percben
és még azt mondjuk hogy mi tudunk örülni a kis dolgoknak
mintha a hektoliter olyan kicsi lenne
elment az áram is
nem látnak be a szomszédok ahogy öltözöm meg vetkőzöm mert
nálam sincs fény náluk sincs fény
beburkol a sötétség biztonsága
kivéve arra a néhány képtelen másodpercre amikor visszajön
ilyenkor felvisítanak távoli szirénák
és hallok a hullámok sercegését
bekapcsol a hűtő megdermed egy pillanatra minden
aztán újra kinevet isten
kineveti az összerezenést

ITT JÁRTÁL

a visszautasítás egy kert
hatalmas tölgyfával alatta egy pad
nyílnak az érzések
a szirmokban hason kúsznak a titkok
minden puha és nyúlós
ordítóan színes és
én ülök
te halk feszültséggel menni készülsz
áttáncol a hajadon valami gyenge szellő
megcsap a kókusz- és orgonailat
pofon üt

elkábít
te felállsz
és egyetlen mosoly nélkül kilépsz
a virágzás meghökken
a lepke szárnya bénul
megrándul a szájam
még lenne egy-két szavam de te már mész is
sietsz
el ebből a mámorítóan túltelített kertből
ahol a levelek egybefolynak
a fű simogat és a békák csendben ülnek a kavicsok között
megdermed a fény is
és ahogy ott maradok egyedül
egyetlen utolsó lélegeznek a növények
halkan loccsan a víz
lehull a harmat szelídsége
a madárcsicsergés alig halkul
a füvek utolsó szárnycsapásaikkal egyet nyúlnak
de elkezdődik
s lassan bomlásnak indul az egész
elzsibbadok
és zsibbad velem az élet a kertben
mindannak ami itt nőtt gyökerezett virágzott
te voltál a magja
s én
a kertész
voltam bolond öntözni

MÉG VAN IDŐ

a szemeid mögötti melegséget megtalálni
meg azt hogy hogyan fogom megszimítani a hajad
s hogy mitől fogod meggondolni magad
van idő eldönteni
csak egyszer szeress

hogy hol kávézzunk miről beszéljünk mikor figyeljek a kezedre
mikor szúrjon meg egy rózsa merre keress
erre mind van idő még
csak egyszer szeress
társasjátékozni vonaton utazni
elveszni megkerülni
azon kacagni hogy a hajunk lassan deres
erre mind van idő még
csak egyszer szeress
az ablakra bámulni epret szedni félni egy rémálom után
eső közben összebújni sután
lustálkodni hagyni hogy felfőjön a leves
erre mind van idő még
csak egyszer szeress
elszédülni egy cigitól kacagni
virágot szedni egymás kezébe
megismerni tested s hogy mikor van elegend
megismerni ami forró ami heves
erre mind van idő még
csak egyszer szeress
a legszebb szavakat hajadba fonni
szoknyaperdülést nézni elmenni egy koncertre kiállításra
halat fogni kézzel
virágokat szagolgatni egyenként ami veres
erre mind van idő még
csak egyszer szeress
soha fel nem nőni felnőttnek lenni
bevásárlókocsit taszigálni éjjel egy vegyesüzletben
felmosni a tegnap éjjelt éhesen
kutatni örökké mi az ami nemes
erre mind van idő még
csak egyszer szeress